

Telegraful Român

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.
Pe șase luni 16 cor. — Pe trei luni 8 cor.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor, după invoială

Abonamentele și inserțiunile
să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Scumpa noastră Bucovina

Cine a trăit în țărișoara aceasta, nu o poate uita nici odată. Nu poate uita susurul lin al apelor de munte, câmpiile împodobite ca o grădină cu flori, nu poate uita freamătul pădurilor, nu poate uita mai ales populația aceea bună, blândă, îngăduitoare, timidă chiar, înduioșător de melancolică, din cale afară de ospitalieră. Nu te depărtați însă cu gândul vesel și cu bucurie. Cu durere în suflet plecați și cu durere în suflet îi aduceți aminte de acest fermecător colț de țară românească. Auzite în Bucovina își tresăreau în suflet totdeauna, ca veșnicul refren al unui cântec trist, cuvintele lui Eminescu:

Iar tu iubită Bucovina,
Diamant din stema lui Ștefan,
Ajuns-ai roabă și cadână
Pe mâni murdare de jidan!

Smulsă, la 1775, din vechea Moldovă glorioasă cu înșelăciune, pretextând negustorii diplomați austriaci niște înțelesuri vechi, pe cari nu le prea știau nici ei, nici ceilalți țargoveți, Turcii, țărișoara aceasta primi un nume nou și porni de aci încolo pe o cale plină de spini și de suferințe amare. Aruncată în brațele Galitiei, dela început a avut să îndure slavizare forțată. Tot odată s'a năpustit asupra ei toată drojdia societății austriace. Toți beamerii scăpați ai unui stat hrăpăreț și-au făcut cuibul cald în Bucovina, aducând cu sine o «cultură» de proveniență foarte dubioasă și niște stomahuri mari și foarte flămânde.

Iar Românii? Impovărați cu promisiuni frumoase, dintre cari nu s'a împlinit nici una, au slăbit de marea străinilor, s'au dat înapoi, s'au plecat, cei mai mulți cu adâncă amărăciune în suflet, în fața străinilor. Nu-i vorbă, austriacii internaționali după naștere și lege îi lăsau și pe Moldoveni să guste din paharul bunătăților, când era cam pe sfârșite.

Dar sufletul au încercat încet, precum, metodic, picurând tot câte puțin venin, să li-l înstrăineze. Pe cei mari i-au cumpărat, pe cei mici i-au despoiat. Mănăstirile le-au nimicit. Biserica națională au internaționalizat-o, ortodoxizându-o după model chesaro-crăiesc. Din averile mănăstirești, dăruite odinioară de binecredincioșii vovevozi și bunii boieri ai Moldovei, la Rădăuți, veche episcopie românească, se ținea o herghelie de cai, la Cernăuți se zideau căzărmi. Iar la mănăstirea Putna mâneau peste noapte funcționari nemți cu numele caracteristic de Wolf și funcționari jidovi cu nume mai blânde și aurite, dar cu firea tot atât de lacomă ca a lupului din crâng, să «controleze», dacă sânt socotelile în ordine.

Austriaci catolici, protestanți, mozaici, dar mai cu seamă mozaici, se

înstăpâneau și la sate pe popor, luându-i și îmbucătura din gură. Din nord se revărsa neconținut puhoiul rutean, sprijinit de toate guvernele împăraților din burgul din Viena, pe al cărui frontispiciu stau săpate în piatră, ca o învățătură din altă lume, cuvintele: *Justitia est regnorum fundamentum*.

Nația românească ingenunchiă tot mai mult, nu era departe desarmarea desăvârșită; în desnădejdea lor, frații din Bucovina nu aflau drumul mântuirii. De aceea ne aduceam cu durere aminte de Bucovina.

Veni însă cumplitul război din 1914. Și sângele mult vărsat de bucovineni, și nedreptățile și mai nemiloase ca mai înainte, i-au trezit, le-au deschis ochii și i-au făcut să vadă, unde răsare soarele! Din mormanul de morți și chiotul de ură s'a ridicat îngerul dreptății și a făcut semn cu sabia: zidurile, clădite pe nedreptăți de secole și pe sângele popoarelor asuprite, s'au dărâmat, lanțurile de robie s'au sfărâmat ca prin minune, și venerabila numire austro-ungară s'a prăbușit într'un mormânt rușinos.

Popoarele își croiesc acum ele soarta lor, dela vrednicia lor atârână fericirea lor.

Bucovinenii au aflat calea ce duce spre mântuire; durerea noastră s'a ogoit, în sufletul nostru răsare bucuria pentru acest pas eroic...

Se spune că, la miezul nopții dintâi după răpirea Bucovinei, la mănăstirea lui Ștefan Vodă din Putna s'a auzit în biserică de sub lespedea de pe mormânt un gemăt prelung, iar clopotul cel mare din clopotnița de alături începă a suna dela sine, încet, rar, fioros, vestind nenorocire — și de atunci a amuțit. Acum când Bucovina, înseninându-se, se întoarce iarăși la sinul dulcilor mame, eroul dela Putna poate dormi iarăși liniștit în dumnezeescul lăcaș, iar clopotul cel mare, mut de un veac și jumătate, parcă începe iarăși a suna, frumos, cu glas de argint, cu sunete dulci, rezezi, biruitoare, vestind în toată țara mântuire.

Auziți-l, Ardelenilor? Înțelegeți glasul lui? Ne chiamă și pe noi...

Pătrunși de fiorii dreptății, care se apropie și de noi, înduioșați de vrednicia fraților din Bucovina, ne îndreptăm către răsărit și-i rugăm să ducă cu ei și din Ardeal o veste:

Venim și noi, fraților!

R. Căndea.

Turburări în Franța și în alte locuri. După vești trimise din Berlin și din orașele elvețiene, de câteva zile se întinde în Franța tot mai mult mișcarea revoluționară. Începând de Dumineca au și izbucnit turburările în mai multe locuri. Socialiștii francezi cer liberarea lui Caillaux și a tuturor conducătorilor socialiști arestați.

Mișcări revoluționare se anunță și din Belgia, din Elveția, Anglia și din armata italiană.

Statele Unite și românii

Alătura notei americane, adresate reprezentantului român la Washington și publicate în ediția specială de Sâmbătă a ziarului nostru, punem mai la vale *telegrama* secretarului de stat Robert Lansing către Wopicka, reprezentantul american lași:

«Excelența Voastră puteți asigura guvernul român și poporul român, că atitudinea Statelor Unite n'a fost de loc modificată în nici un fel față de România, că rămâne aceeași, cuprinsă în punctele mesagiului președintelui nostru. Vă pot comunica în numele guvernului Statelor Unite, că integritatea, libertatea și independența României formează unul din punctele de onoare pentru aliați. Sacrificiile, pe care România le-a făcut pentru aliați, le cunoaștem și le apreciem. Armatele viteze ale României au sângerat pentru marile idealuri ale omenirii.

«Poporul român nu trebuie să aibă nici o îndoială că aliații lor vor susține revendicările naționale ale României, conform tratatului de alianță încheiat. Nu poate fi vorba de cedarea nici unui metru de pământ românesc Bulgariei. Cei ce susțin asemenea absurdități, nu își dau seamă, ce înseamnă obligațiile noastre de onoare. România nu va avea decât de câștigat, și dela congresul păcii va pleca mândră și puternică».

Ceasul mântuirii este aproape!

Scrisoare deschisă

Domnului Ioan Schöpp, vice-comite al comitatului Sibiu

Domnule Vicecomite!

Sunt de 21 ani în Sibiu și în restimp am fost neîntrerupt membru al comitetului municipal și al reprezentanței orașului. Voi vorbi despre rolul ce l'am putut avea noi românii în orașul Sibiu.

Din 200 membri ai reprezentanței orașului abea am fost 12—15 români și între aceștia ales numai unul, — ceilalți toți au reprezentat averea lor ori fonduri și instituții publice, Albina, Asociațiunea. — Cred că este de prisos să mai amintesc că în cele trei cercuri electorale cari le-ați format Dvoastră, rolul nostru de peste 7000 suflete a fost redus în toate cercurile la o minoritate disparentă, pentru că dacă ați fi avut numai nițică bunăvoință ați fi putut foarte bine forma un cerc românesc din cele 4 suburbii unde se găsesc românii în mase mai compacte, Poarta-Ocni, Poarta-Turnului, Suburbiul-Josefin și Poarta-Gușteriții. De ce nu ați făcut așa, e de prisos să mai discut azi, pentru că aceasta o știți Dvoastră ca bărbat luminat foarte bine. Fără să țineți seamă că Sibiu este centru mitropoliei române ortodoxe, fără să vă opriți la faptul că avem aici Consistor în frunte cu un mitropolit, un seminar cu vre o 12 profesori cvalificați în străinătate și oameni cu diplome, vre-o 15—20 avocați, 4 parohi protopopi, medici, ingineri, neguțatori, institute de bani, asociațiune, centrul școalelor române grănițarești din Ardeal cu un comitet de 10 membrii, — ne-ați ignorat cu desăvârșire. — Mai

anii trecuți, cel puțin alegeați de ochii lumii fiecare cerc electoral câte un membru, pecând tot așa de bine puteați alege 4—5 în fiecare cerc.

Îndată ce unul și-a închis ochii — înțeleg pe vrednicii noștri reprezentanți de odinioară, Zaharie Boiu și Dr. Aurel Brote, — nu ați găsit de bine să ne mai rezervați locul lor, iar ca nu cumva din numărul de 200 să ajungem la 20 și să putem avea barem rolul de control la administrarea averii orașului, cum este acel rol garantat tuturor minorităților din lume.

O fracțiune așa neînsemnată, de sigur că nu vă putea încurca ițele, dar cel puțin lua parte la afacerile orașenești cu oarecare răspundere.

Dela introducerea erei constituționale, nu ați aflat cu cale să alegeți nici barem un cancelist român la oraș, — necum un funcționar mai superior, cu oarecare rol de conducere la magistrat. Nici la oficiul de dare care nu e un oficiu politic, nici prea plăcut, — nu ați găsit să aplicați un român să deie poporului explicații — nici la spitalul orașenesc un îngrijitor de bolnavi, ca să nu zic medic, toate, dar toate posturile le-ați ocupat cu conaționali de ai D-voastre și pentru noi ați rezervat posturile de măturători ai stradelor — ca să ne umiliți în fața străinilor, cari treceau prin Sibiu și vedeau rolul mizerabil ce ni la-ți dat exclusiv nouă — căci pentru acest rol pe oamenii D-voastre, între cari vor fi și oameni săraci, nu ia-ți degradat.

Veți putea închipui multa amărăciune ce a produs în sufletul nostru aceasta desconsiderare și aceasta stare rușinoasă, pe care o am suferit cu durere mută așteptând zorile unor zile mai fericite și mai drepte.

În restimp de 21 ani, am sulevat în reprezentanța orașenească două chestii mai însemnate, cari ne priveau. Una la anul 1908 când v-am cerut să vă dați consimțământul ca din incidentul centenarului prim de 100 de ani dela nașterea marelui nostru mitropolit Andreiu Șaguna, să se numiască una din stradele Sibiului, strada Șaguna. Chestia aceasta o ați rezolvat în mod norocos pentru că am alergat cu fierțatul meu prieten Liviu de Leményi pe la toate căpeteniile D-voastre, v'am cerșit chiar acest favor, până ce ne-ați asigurat, că veți da consimțământul și mulțumită primarului A. Dörr — în fine ne-ați făcut o singură dată pe voie în 21 ani, — deși o parte a tinerilor D-voastre în momentul din urmă începuse să facă gălăgie, și să agiteze ca să se facă contra hotărârii recurs, care paremise a și mers până la ministru. Aceasta e tot succesul nostru de 21 ani.

Cu cererea noastră ca să ne dați un ajutor pentru școala noastră elementară, din bugetul orașului de peste un milion ne-ați respins în modul cel mai necreștinesc. Ați pus să se scoată din arhivele muncăgăite toate scrisorile ca să ne dovedeți că ați dat unei parohii nescar pământ atunci fără valoare și sterp la marginea orașului, și cu aceasta era pe aci să ne scoateți încă pe noi datorasi.

La 7000 suflete cu peste 500 copii obligați să umble la școală, abia susținem în Sibiu 4 posturi didactice pentru școalele elementare. Mulți, peste jumătate rămân analfabeți — căci nu putem susține învățătorii, ne stau salele de învățământ goale — și copii pe strade, dar D-voastră n-ați voit să vă împliniți nici cea mai elementară datorință de conducători ai orașului și de pioneri ai culturei, și ați căutat prin deputații D-voastră la minister căi piezișe, ca să se aproabe hotărârea reprezentanților orașului atât de zdrobitoare pentru noi, și atât de nedreaptă pentru cei ce o au adus. Și de ce toate acestea? D-voastră care aveați la spate, subvențiile

gubernului cu sutele de mii pe fiecare an, fondurile lui Brukenthal, băncile cele puternice, — și în fine bugetul orașului, — puteați ușor să faceți un gest mai creștinesc și să nu ne bruscați fără nici o lipsă — dar o ați făcut la adăpostul unui sistem de guvernament păcătos, care acum s'a prăbușit ca să nu mai învie în veci. — Noi românii, nu am făcut recourse contra salariilor D-voastră, contra impozitelor pe cari le plătim alături de D-voastră și am suferit dela conaționalii noștri chiar și imputări, la ceea ce D-voastră nu vați gândit, că prin procedura D-voastră ne subminați și autoritatea noastră ori doar și la aceasta să fiți țintit? Știe bunul Dumnezeu și sufletul celor ce nu s'a știut ridica peste patimile omenești și peste egoismul cel păcătos.

Comunicat oficios

Membrii comitetului național român, al Consiliului național român, al partidului socialist român, s'au întrunit în 9 Noembrie 1918 la Arad sub prezidenția d-lui deputat Dr. Ștefan C. Pop, pentru discutarea unor chestiuni de cea mai mare însemnătate pentru neamul românesc.

Discuția s'a început la 10 ore a. m. și probabil va continua încă câteva zile.

După terminarea consultărilor se va da comunicat oficios despre rezoluția definitivă.

Proclamarea republicei în Austria. Prezidenții adunării naționale din Viena și membrii consiliului de stat au ieșit în ziua de 12 l. c. în fața parlamentului, unde se adunase o masă enormă de oameni.

Prezidentul Dinghofer comunică publicului, că adunarea națională a hotărât înființarea republicei. Aprobări însuflețite îi răspund. La semnul prezidentului s'a arborat steagul republicei austriace germane, în mijlocul aclamărilor sgomotoase, întrerupte de câteva strigăte de: *Să trăiască republica socialistă!* Garda roșie, care se află mai îndărăt, a tras câteva focuri. Incidentul însă n'a avut urmări serioase. Garda poporului a făcut ordine în fața parlamentului.

In administrație românească. Ziarele budapestane scriu, că ministrul Jászai, sosește în 13 l. c. la Arad pentru a se sfătui cu Consiliul Național român asupra chestiunii ca anumite teritorii din țară, pe timpul de tranziție până la tratativele de pace, să fie administrate din partea Consiliului Național român.

Trupe franceze în Budapesta. Ministrul de război francez a înștiințat capitala țării, că au să sosească acolo zilele acestea o mie de soldați cu 50 de ofițeri. Soldații vor fi încvartirați în casarmele Budapestei.

Note pe marginea unei cărți

De Emilian Stoica

III

Părintele Lupaș, în volumul de cuvântări funebrele apărut acum, iese din șablonul citatelor prea uzitate și prin textele folosite ni se arată ca un cunosător de mână întâia al Sf. Scripturii vechi și nouă.

Citatele folosite ne surprind prin nouțetea și prin pregnanța lor. Fiecare text biblic înfățișează o problemă. Astfel primul citat: «Căzut-a cununa capului nostru» dă și volumului titlu potrivit cu vremile, când cei mai aleși fii, cununa capului nostru, cad și se sting' sub influința directă sau indirectă a acestui război.

Tot la această rubrică se alătură și citatul: «Voi preface serbările voastre în jale și cântările voastre în plângeri».

Textele: «Sfârșindu-se curând, ani îndelungați a trăit» și «Numai un mic număr de ani este păstrat pentru cel apurig» înfățișază expresiv moartea timpurie a unor oameni distinși prin zelul și sârguința lor. Cuvintele apostolului Pavel: «Ne lăudăm întru necazuri» și ale psalmistului: «Zilele vieții noastre, muncă și trudă» sânt isvor de mângâiere pentru crâncenele împrejurări ale vieții de azi. Mai citez textul caracteristic: «Impărăția cerurilor se ia prin

stăruință» și următorul, atât de potrivit la îngropăciunea unei femei moarte în lehzuzie: «Născu și avu greutate».

Aș putea continua cu reproducerea textelor; mă mărginesc însă la acestea pentru a arăta, că autorul se achită atât de splendid de îndatorirea ce o cere în prefața predicatorului: de a alege cuvântul Scripturii cu pricepere și a-l aplica cu istețime.

Răsfoirea acestui volum va fi pentru cititor o surpriză în privința lungimii cuvântărilor.

Oricât de bine ar fi compusă o cuvântare lungă, dimensiunea ei exagerată este în paguba unității și a atenției ascultărilor, de a căror paciență trebuie să se țină seamă.

Spiritul nervos al civilizației actuale nu poate mistui teme de dimensiuni prea mari, nici prolixitatea, și cu atât mai puțin se potrivește acestea pentru publicul țărănesc nedepins cu o încordare sufletească de durată mai mare.

Ca preoți avem atât de des prilej a cuvânta, încât e recomandabil din toate punctele de vedere a tracta în o predică o singură idee, care trebuie aprofundată și bine studiată. Având în vedere lungimea serviciilor noastre, o cuvântare nu va dura mai mult de 15—20 minute. Cred că nu greșesc, când afirm că autorul a avut în vedere toate aceste considerații la compunerea cuvântărilor sale.

Structura acestora, pe care o cunoaștem din volumul: «Mângâiați poporul», este următoarea: 1) expunerea doctrinei cuprinse în textul biblic, 2) aplicarea ei la viața practică, în cuvântările funebrele la cazul individual, și 3) concluziunile care la înmormântări au trebuit să cedeze locul iertăciunilor, cari cu toată nepotriva lor aparentă, nu pot dispărea încă din predicile la morți. Autorul le rezervă însă cel mai mic spațiu posibil. Cu această structură cuvântările se prezintă într'o unitate desăvârșită. Scurtăimea lor voită a îndemnat pe autor a fi concis, a se feri de umpluturi și a expune lapidar ideile sale.

Ca însușire fundamentală releviez conștiințioasă, aș putea zice pietatea cu care autorul se compoartă față de subiectul cuvântărilor sale; prin aceasta se ridică adeseori până la înălțimea Bibliei.

Altă calitate demnă de aprețiat este sinceritatea desăvârșită, care se învederează prin stilul predicilor.

Oratorii mari folosesc mai ales în panegirice limba înflorită, comparații surprinzătoare, figuri retorice. Toate aceste mijloace emoționează de sigur pe ascultători și storc lacrimi de înduioșare. Citite însă cu răgaz adeseori observi că forma nu acopere fondul și stilul prea înflorit trezește umbră de bănuială.

Este și în volumul acesta avânt, stil patetic, dar atât de stăpânit, încât din fiecare șir reiese sinceritatea.

Predicile funebrele care tractează momente personale, sânt în tot cazul superioare celor ținute în generalități, și acesta e punctul principal, în care cuvântările păr. Boiu și ale păr. Lupaș sânt superioare vechilor propovedanii. Datorința predicatorului e a ținea legătură cu actualitatea și cu viața ce-i curge pe dinainte, deci pentru a fi ascultat și a răspunde unor trebuințe reale, în predicile obișnuite va tracta nevoi sufletești actuale, iar în predicile la morți se va simți dator să aducă cuvântarea sa în legătură cu viața celui răposat. Altfel riscă să nu fie luat în serios.

Între cele 40 de cuvântări sânt câteva rostite despre bărbați marcanți ai vieții noastre publice: moștenitorul tronului, directorul Virgil Onițiu, canonicul A. Bunea, precum și adausul pus la finea volumului, care cuprinde 6 articole comemorative despre B. P. Hașdău, Dr. D. P. Barcianu, Dr. N. Dobrescu, A. Bogdan, Dr. A. Marienescu și I. c. de Pușcariu. Dacă aceste articole nu pot fi utilizate ca material pentru predică, ele însă ridică valoarea acestui volum prin informațiile, ce se dau despre bărbați de valoare, a căror activitate s'a desfășurat în trecutul apropiat.

De încheiere citez tabloul în care se zugrăvește contrastul între vechiul învățător cu pregătire puțină, dar cu multă însuflețire, — și cel de azi cu pregătirea completă:

Chipul acestor bătrâni dascăli va rămâne totdeauna ca o curată icoană din vremuri senine. Bunătatea lor părintească, îmbrăcată în cinstita și frumoasa haină albă dela țară, strădania lor dreaptă, cuviința lor creștinească, simțirea lor românească ne vor face să uităm lipsa pregătirii teo-

retice, — trufașe, înalte și pretențioase, înveșmântată aproape totdeauna după ultima modă orășenească, dar care în viața smerită a satelor noastre nu se validează pretutindeni astfel, ca din superioritatea pregătirii formale să poată scoate oricine dovezi convingătoare despre mărima și însemnătatea sporului și folosul sufleteș, ce ar putea să rezulte dintr'însa pentru viața de obște a poporului nostru, dacă ar fi sprijinită pe tradiția cea bună a vieții lui sufletești (pg. 80).

Mi se pare că această caracterizare se potrivește pentru întreaga noastră tagmă surtucărească. Generația veche de intelectuali avea mai mult idealism, unitate și stăruință și simț de jertfă în lupta pentru înaintarea noastră culturală.

Se poate să fie însă și o înșelare optică: Trecutul îl vedem totdeauna în culori mai luminoase.

Știrile zilei

† **Alexandru Lebu.** Consistorul Arhidiecezan a publicat următorul anunț funebru:

Consistorul Arhidiecezan cu adânc regret anunță, că Luni, în 29 Octomvrie (11 Noembrie) a. c., a trecut la cele eterne mecenatele **Alexandru Lebu**, mare proprietar în Sibiu, născut la 10 Noembrie 1835 în comuna românească Cacova din cercul Săliștei, care, considerabila agoniseală a vieții sale laborioase a testat-o bisericii și neamului său ortodox din Transilvania și Ungaria pentru scopuri culturale. În mormântarea i se face Miercuri, în 31 Octomvrie (13 Noembrie) a. c. la orele 2 p. m. din biserica catedrală, în cimitirul central, — Sibiu, din ședința Consistorului Arhidiecezan ortodox român, ținută la 29 Octomvrie v. 1918. *Consistorul Arhidiecezan.*

Un om la locul său. Comitele suprem al orașului și comitatului Arad, dl Ludovic **Varjassy**, a făcut declarația următoare cu pilejul intrării sale în funcțiune:

Ori cum se vor realiza aspirațiile națiunii române din Ungaria la pacea ce se va face pe temeiul punctelor prezidentului Wilson, nu mai încap încă deoală, că administrația comitatului Arad va trebui să treacă în mâni românești. De importanță este, că lichidarea să se facă fără vărsare de sânge și cu cruțarea averilor. Sper că românii mă vor sprijini în stăruințele de a susține ordinea cu ajutorul lor.

Sedință festivă în camera franceză. Prezidentul **Deschanel**, în ședința din 9 l. c. într'o vorbire mai lungă, salută cauza victorioasă a înțelegerii. Ministrul de externe **Pichon** declară, că visul Italiei despre unitatea națională s'a realizat prin ocuparea pământului iredent, Franța își va asigura de nou integritatea națională, precum și liberarea națiunilor asuprite. A vorbit apoi **Clémenceau**, ministrul prezident, și a invitat parlamentul să gândească la datorile nouă ce trebuie să le îplinească după război. Noi aliații, zice Clémenceau, am câștigat războiul. Se poate, că va trebui să așteptăm câteva timp până la sosirea păcii, soarta popoarelor noastre este însă statorită. Reputația noastră — sfârșește vorbitorul — este că sântem un popor *idealist*. Franța reprezintă modul de gândire ideal: *Marele război cruciat îl poartă pentru dreptate.* (Lungi aprobări).

Legiuni românești s'a constituit în: Vârșeș și Bănatul sudic, sub conducerea vice-colonelului Gavril **Mihailov** și a maiorului Petru **Jucu**; în Arad sub comanda vice-colonelului Miron **Sârbu**; în Blaj sub comanda capitanului **Muntean**; în Brașov sub comanda capitanului Bujor **Voina**. Și în alte numeroase locuri.

Alt ministru de război. Din Budapesta se anunță, că consiliul de miniștri a primit demisiunea ministrului de război **Linder**, și a numit în locul său pe vicecolonelul Albert **Barta**. **Linder** rămâne ministru fără protofoliu.

Armata română mobilizată. Din București vine știrea, că întreaga armată română e pregătită de război. Au fost mobilizați toți supușii români în etate de 26 până la 52 ani. Pregătirile se îndreaptă în primul rând contra germanilor.

Ultimul comunicat german de pe câmpul de război este datat din Berlin, 12 Noembrie, și zice:

La răsărit de Meusa am respins prin contra-atacuri pe americani. În urma semnării armistițiului, au încetat la ameazi ostilitățile pe toate fronturile.

Steagul roșu. Socialiștii revoluționari germani au arborat *steagul roșu* în toate orașele mari ale Germaniei. Pe castelul imperial din Berlin a înălțat steagul acesta însuși **Liebknecht**.

Propagandă republicană. Consiliul național unguresc din Budapesta se adresează către sfaturile naționale din orașele și satele țării, și le invită să se alature la hotărârea Consiliului național unguresc de-a proclama republica.

Cehii în Ungaria de nord. Din Rutka se vestește că Marți dimineața au intrat în Zsolna trupe cehe.

Consiliul poporului german din Ungaria. Reprezentanții organizațiilor politice germane din Ungaria s'au întrunit în 10 l. c. la Budapesta, sub prezidenția deputatului sas **Emil Neugeboren**, pentru a înființa un consiliu al poporului german din toată Ungaria.

Au fost de față reprezentanți din: partidul poporului săsesc, partidul poporului nemțesc din Ungaria, tovarășia țărănilor nemți, organizația social democrată germană, nemții din Slavonia, și universitari sași și șvabi.

Germanii, în cadrele statului ungar, cer dreptul de liberă dispunere asupra sorții lor pentru a-și apăra interesele: spirituale, economice, politice, culturale și sociale. Prezidenții ai consiliului poporului german au fost aleși: **Ludovic Kremling**, **Rudolf Brandsch** și socialistul **Kalmar**. Se va înainta guvernului un *memoriu*, în care vor fi expuse dorințele și cererile germanilor din Ungaria și Ardeal.

In locul anunțurilor de logodnă. Dșoara **Emilia Ciora**, fica preotului **Victor Ciora** din Geoagiul de sus, și dl **Ioan Iosif** director de bancă și profesor în Brașov, logodiți, în loc de anunțuri speciale au donat 30 coroane la fondul Orfelinatului din Sibiu.

Contribuiri pe seama „Asociațiunii“

VII

Urmăm mai departe cu înregistrarea contribuțiilor pe seama «Asociațiunii» și a instituțiilor ei, intrate la cassa centrală din 31 August incoace, exprimând marimă și șor contribuitori cea mai călduroasă mulțămită.

A. Institute de credit:

1. «Izvorul», Ighiu.	K	100—
2. «Steaua», Petrovosele, (cu altă ocazie K 30), acum.		50—
	Suma: K	150—
	Contribuirile anterioare	18,690—
	Împreună: K	18,840—

B. Particulari:

1. Dr. Lucian Borcea , avocat, Sibiu, (cu altă ocazie K 200), acum	K	200—
2. Liviu Iancu , preot, Zabranii „		10—
3. Dr. Ioan Fruma , adv. Sibiu „		500—
4. Dr. Laurențiu Pop , avocat Abrud		1000—
5. Ioan Galdău , Ponorel		20—
6. Ilie Popoviciu , protopop, Sibiușel		200—
7. Dr. Eugen Bran , avocat, Teaca		500—
8. Oct. Bulbuc , preot, Mintiul român		50—
9. George Dragoș , stegar (pe câmpul de luptă)		15—
	și împreună cu dânsul	
10. Andrei Revar , serg. inajor „		10—
11. Zaharie Todoran , serg. maj. „		10—
12. Zaharie Nistor , corporal		10—
13. Alexandru Cișca „		15—
14. Ivan Vasiș		8—
15. Georghe Beschșa , fruntaș „		10—
16. George Tomi		10—
17. Ioan Faur		5—
18. Nicolae Cocota , infanterist „		5—
19. Vasilie Fehete		2—

Suma: K 2,580—
Contribuirile anterioare: „ 25,482.50
Împreună: K 28,062.50

Sibiu, 8 Noembrie 1918.

«Biroul Asociațiunii».